

HỒI 32

THẠCH CƠ ĐẠI TRẬN

Quần hào nghe tiếng quát của Triển Bạch thấy đều kinh hãi, nhưng Triển Bạch đâu có để ý đến ai, chàng phi thân lướt tới chắn ngang trước mặt Thanh Phù Thần, nói:

- Tại hạ Triển Bạch, có điều muốn thỉnh giáo Kim tiền bối.

Kim Cửu dừng xe lại, nhưng trên nét mặt lão không biểu lộ chút cảm xúc nào, lạnh nhạt đáp:

- Lão phu mười mấy năm nay không bước chân ra giang hồ, việc của giang hồ lão phu không rõ, người đi thỉnh giáo người khác tốt hơn.

Dứt lời lách xe qua Triển Bạch phóng tuốt ra thông đạo phía sau đại sảnh.

Triển Bạch gấp rút phóng người theo miệng gọi lớn:

- Khoan đã.

Nhưng Kim Phù Thần không quay đầu lại, lão vừa lọt vào thông đạo thì "rầm!" một tiếng, cánh cửa sắt sập xuống ngay trước mặt Triển Bạch. Tiếp sau đó có sáu tên bạch y tiểu đồng xuất hiện, tay lăm lăm trường kiếm.

Sáu tên Bạch y tiểu đồng tuổi trạc mười bốn, mười lăm, nhưng thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, bằng vào nhãn quang của Triển Bạch hiện thời mà chàng không biết sáu tên tiểu đồng từ phía nào tới, tựa như cả sáu tên đứng chờ sẵn ở đó từ lâu rồi vậy. Bọn tiểu đồng tuy tuổi nhỏ nhưng tên nào tên nấy mặt lạnh như tiền, sáu đôi mắt trừng trừng nhìn chàng, xem ra chỉ cần chàng bước tới một bước thì sáu thanh kiếm sẽ lập tức tấn công.

Triển Bạch chưa kịp có phản ứng thì đã nghe sau lưng có tiếng của Kim Thái Phụng:

- Triển thiếu hiệp!

Triển Bạch quay lại, chỉ thấy đôi mắt của nàng đang mở lớn nhìn chàng đầy vẻ kinh ngạc. Đôi mắt chính là điểm đặc thù làm nàng không giống với bất kỳ mỹ nhân nào khác, đôi mắt nàng có khả năng biểu đạt ý nghĩ hơn cả lời nói.

Triển Bạch thở dài. Kẻ giết phụ thân chàng chính là Kim Cửu, việc không có liên quan gì đến nữ nhân của lão, giờ lão đã chạy mất rồi, xem lại phải chờ một cơ hội khác để báo thù vậy chàng ngơ ngẩn nhìn nàng một hồi rồi lắc đầu:

- Kim cô nương, không có chuyện gì đâu Kim Thái Phụng nhìn chàng lắc đầu, cất giọng nghe muôn phần u ám nói:

- Ta đã nhận ra rồi!

Nàng không nói rõ đã nhận ra điều gì nhưng đôi mắt nàng lại cho người ta biết rằng nàng biết đôi phương đang có điều khó nói ở trong lòng và chỉ cần đôi phương nói ra thì nàng sẵn sàng giúp đỡ.

Triển Bạch đã nhận ra điều đó. nhưng chàng làm sao có thể yêu cầu nàng giúp mình trả thù được? Vì vậy chàng lắc đầu gượng cười.

- Không có gì quan trọng đâu!

Đôi mắt Kim Thái Phụng vẫn mở to nhìn chàng, nhưng trong đó chàng đã nhận ra một nỗi u oán khôn cùng.

Bỗng đèn đuốc trong đại sảnh phụt tắt, quần hùng nhón nháo không biết đã xảy ra chuyện gì. Xảy đâu một tràng cười lạnh lạnh rờn rợn vang lên, khiến mọi người không khỏi nổi gai óc cùng mình.

Quần hùng càng nhón nháo tợn, mỗi người một câu náo động cả lên.

Bỗng...

Ầm! Ầm! Ầm!...

Những tiếng động như trời long đất lở cả gian đại sảnh chao đảo như thuyền gặp sóng to.

Quần hào không ai đứng vững được nữa, có người hô to "Động đất! Động đất!".

Nhiều người định chạy ra ngoài thoát thân nhưng vừa giở chân lên đã ngã nhào xuống đất, thậm chí bị văng vào tường, đụng đầu vào cột.

Trong tiếng nhón nháo như ong vỡ tổ đó xảy nghe có tiếng quát vang như sấm:

- Kẻ nào cả gan phát động Thạch Cơ đại trận?

Đến đây mọi người mới hiểu ra, thì ra không phải động đất gì cả mà là cơ quan mai phục của Kim phủ bị ai đó phát động. Nhưng không lẽ cả thiếu gia và tiểu thư của Kim phủ cũng chịu chung số phận với quần hào sao? Đây đúng là một bí ẩn khiến quần hào không sao hiểu nổi! Ai cũng nhận ra tiếng quát vừa rồi là của Tường Lân công tử, đồng thời cũng nhận ra giọng nói của chàng vừa phần hận vừa lo lắng, chứng tỏ nguy cơ của chàng cũng không ít hơn những người khác.

Nhưng tiếng cười quái dị trên nóc nhà vẫn không ngớt vang lên, mặc cho tiếng quát tháo giận dữ của Tường Lân công tử.

Lại nghe giọng của Kim Thái Phụng:

- Giọng cười này là của Mãnh Như Bình, xem ra kẻ tự ý phát động Thạch Cơ đại trận chính là hắn rồi!

Lại nghe Tường Lân công tử nghiêng răng, quát:

- Mãnh Như Bình! Ngươi điên rồi sao? Mau dừng lại ngay!

Không ngờ Tường Lân công tử chỉ đích danh Mãnh Như Bình mà hấn vẫn cười cuồng dại, cả tòa đại sảnh nhanh như chớp chìm xuống.

Bỗng nghe tiếng Đoạn Phương công tử cười ha hả, nói:

- Thật không ngờ Tường Lân công tử lại có được một độc chiêu tuyệt đến dường này? Nhưng ngươi cũng đừng hòng sống sót ra khỏi đây! Huynh muội ngươi sẽ là người đầu tiên của Kim phủ đền mạng cho võ lâm đồng đạo!

Tường Lân công tử nộ khí đã xông thiên, nghiêng răng quát:

- Ngươi muốn thế nào?

- Hừ, ngươi tưởng đã có thể một mẻ lưới giết trọn võ lâm anh hùng. Cùng Gia bang của ta sẽ cho ngươi ném thử Thanh Trúc trận!

Tường Lân công tử phá lên cười ha hả, nói:

- Đoạn Phương công tử! Ngươi đừng hòng ngậm máu phun người. Nếu Tường Lân này có ý hại người thì cũng không dại gì mà hại luôn cả mình!

Đoạn Phương cười lạnh:

- Người nói vậy thử hỏi tất cả những người ở đây ai tin được ngươi. Cơ quan của Kim phủ lại đi hại chính ngươi sao? Thì ra Tường Lân công tử cũng chỉ là phường tham sinh úy tử dám làm không dám nhận!

Không chờ Tường Lân kịp đáp lời, Vân Tống Long đã cười lạnh nói:

- Tư Không thể diệt! Ngươi dù muốn giao đấu với người nhưng tối đen thế này ngươi làm sao phân biệt ai với ai?

Đoạn Phương công tử cười nhạt, hạ lệnh:

- Cùng Gia bang bằng hữu? Mau biểu diễn vài chiêu để quần hùng sáng mắt!

Xảy nghe mấy tiếng "Xoẹt! Xoẹt!", đại sảnh lập tức sáng trưng, các đệ tử Cùng Gia bang mỗi người tay cầm một cây đuốc, gọi là Thiên Lý Hỏa. Đây là thứ hỏa khí đặc biệt của Cùng Gia bang, đã không sợ mưa gió lại có thể cháy mấy ngày mấy đêm không tắt. Thiên Lý Hỏa vừa được thắp lên, Cùng Gia bang đệ tử lập tức đi thành vòng tròn bày Thanh Trúc trận bao vây huynh muội Tường Lân công tử vào giữa.

Thanh Trúc trận do Phong Trần Tam Cái dẫn đầu, về quy mô thì không bằng Khiếu Hóa đại trận, nhưng nói về biến hóa thì lại hơn hẳn, bởi Thanh Trúc trận do toàn những đệ tử thượng đẳng của Cùng Gia bang lập lên, lại được chỉ huy bởi Phong Trần Tam Cái nên uy lực không hề thua kém Khiếu Hóa đại trận.

Xảy nghe Từ Cái Phương Bật xưng:

- Ngàn đóa hoa sen đón gió đông Phong Cái Chử Lương tiếp lời:

- Tây phương Phật tổ hạ phàm trần!

Tiếng "trần" vừa dứt, thì trượng ảnh đã nhằm Tường Lân công tử giáng xuống như mưa bắc.

Kim Phủ Song Thiết Vệ đã từng biết đến sự lợi hại của Khiếu Hóa đại trận, nên thấy trúc trượng vừa phát động đã quát lớn một tiếng lẫn xả vào làn trượng ảnh, các cao thủ của Kim phủ cùng ào ào xông vào nghênh chiến.

Trong đại sảnh chật chội, các cao thủ của Kim phủ khó bề gỡ hết tuyệt học ra đối phó, lại gặp phải Thanh Trúc trận biến hóa tân kỳ, khí thế uy mãnh, bởi vậy chỉ vừa giáp mặt giao đấu đã có tiếng rú thảm, không ít cao thủ của Kim phủ đã trúng trúc trượng mạng vong.

Tường Lân công tử biến sắc quát lớn:

- Cùng Gia bang hiệp người quá đáng, đừng trách Tường Lân ra tay hiểm độc.

Tiếp ám khí?

Dứt lời hữu thủ vung ra, chỉ thấy một làn khói xanh đen bay thẳng về phía đệ tử Cùng Gia bang. Chính là một chiêu "Vạn Phù tề phi", một tuyệt chiêu trong Thanh Phù Tiêu thủ pháp.

Phong Cái Chử Lương cười lớn:

- Công tử hào phóng, cho một lần nhiều tiền như vậy!

Tuy miệng lão nói xem ra rất thoải mái, kỳ thực trong lòng đã có ý ngại trước độc môn ám khí Kim Phù Tiêu Của Kim gia.

Chỉ nghe lão quát lớn một tiếng phát động thế trận, mấy chục trúc trượng đồng loạt múa lên tạo thành một bức tường trúc trượng ngăn cản đám mây Thanh Phù tiêu.

Hàng loạt tiếng "leng keng!" phát ra, kèm theo mấy tiếng rú thảm, có không ít đệ tử Cùng Gia bang bị trúng ám khí. Ngay cả Lung Cái Ngô Hóa cũng bị một mũi ám khí bay sượt qua rạch một đường trên má trái khiến máu chảy ròng ròng.

Lung Cái Ngô Hóa võ công không thua kém Cửu Cái và Phong Cái. Nhưng vì tai bị điếc, lúc đối địch dùng mắt thay tai, ngặt vì kim khí quá nhiều, lại bị ánh đuốc cùng trượng ảnh làm lóa mắt, không kịp tránh né, chỉ nghe trên mặt lạnh toát một cái, đã bị trúng tiêu rồi.

Lung Cái nổi giận quát lớn một tiếng, thúc trận hươu trúc trượng nhằm Tường Lân công tử.

Nhưng lại thấy Tường Lân vung tay lần nữa. Lung Cái cả kinh vội múa Trúc trượng như bay bảo vệ toàn thân. Hàng loạt tiếng leng keng vang lên, các đệ tử sau lưng Lung Cái lại có mấy người trúng tiêu chảy máu.

Thanh Trúc trận biến hóa khôn lường lại thiện về hô ứng công địch để giải vây cho phía bị thất thế. Vì vậy thanh phù tiêu của Tường Lân đẩy lui được phía

Lung Cái thì phía Tử Cái Phong Cái đã song song áp tới hai phía giáp công. Kim phủ lại có mấy cao thủ bị trúng trọng táng thân.

Tường Lâm công tử cùng Kim Thái Phụng kinh hãi kêu lên liền liền. Xem ra huynh muội Kim gia khó lòng thoát khỏi tai ách.

Triển Bạch bỗng cảm thấy bất nhẫn, không đành lòng nhìn thấy trang khuynh quốc khuynh thành thảm tử dưới trúc trượng, lập tức quát lớn một tiếng tung người rút kiếm, trong không trung thi triển một chiêu "Tấn phong kích lộ" cả người lẫn kiếm đồng xông vào làn trượng ảnh áp xuống đầu Kim Thái Phụng.

"Keng! Keng!..." Thoắt cái đã có mấy chục trúc trượng bị Vô Tình bích kiếm chặt đứt, đệ tử Cùng Gia bang thất kinh lùi lại.

Kim Thái Phụng mở to đôi mắt nhìn Triển Bạch, vẻ kinh hoàng còn chưa tan hết trên gương mặt tuyệt mỹ, nhưng trong ánh mắt tràn ngập những tia cảm kích.

Triển Bạch nhìn thấy ánh mắt nàng nhìn mình, mặt bỗng nghe nóng ran, đồng thời bao nhiêu ánh mắt của quần hào đang kinh ngạc nhìn chàng dường như đang trách móc chàng hà cớ gì lại xen vào chuyện này, khiến chàng không khỏi hổ ngươi cúi mặt xuống.. Bỗng có tiếng xé gió rào rào, một chùm ánh xanh đen chụp xuống tựa như hàng vạn con ong vỡ tổ từ trên bay ào xuống, quần hào thất sắc đồng kêu lên kinh hãi, thi nhau tránh né tiếng kêu thê thảm của quần hào, các ngọn đuốc Thiên Lý hỏa trong tay bang Cùng Gia bang cũng đều tắt ngấm.

Quần hào vừa kinh hãi vừa tức giận định tìm người của Kim phủ rửa hận, nhưng phần vì trong sảnh đã tối đen không phân biệt ai là ai. Lại nghe có tiếng cười lạnh từ bên trên vọng xuống.

- Giờ thì tất cả các ngươi đều ở trong tay của lão phu, xấu hay tốt đều do các ngươi quyết định. Ai muốn làm bạn với Kim phủ thì lên tiếng trước, tất nhiên là dùng pháp Truyền âm nhập mật báo rõ danh tánh sư thừa. Còn muốn đối địch với Kim phủ thì cứ việc giở bản lĩnh ra để thoát khỏi đây. Bằng hữu nào có được bản lĩnh đó người của Kim phủ cũng không làm khó dễ!

Lão vừa dứt lời đã có không ít người giận dữ quát mắng.. Lại nghe tiếng Tư Không Tấn nói:

- Lão nhị? Người làm như vậy mà cũng đáng mặt anh hào sao?

Tiếng của Kim Cửu trên đỉnh cười ha hả vọng xuống:

- Không Tấn! Khắp trong thiên hạ này chỉ sợ không tìm ra kẻ tiểu nhân nào đê tiện hơn ngươi! Người dùng Đại La kim đơn giết hại ta liệt cả hai chân, lại còn xua bang chúng đến cướp Tị Thủy ngọc bích của ta. Người làm như vậy đáng mặt anh hào lắm sao? Có thể nói ngày hôm nay quần hào táng thân nơi Thạch Cơ đại trận của ta.

Chỉ vì một mình người đó!

Quần hào nghe nói tức giận không biết để đâu cho hết, chỉ vì ân oán giữa hai người mà gia hại không biết bao nhiêu người vô can.

Lại nghe Vân Tổng Long lên tiếng - Nhị ca! Giữa hai ta ngày xưa tình đồng thủ túc, không lẽ nhị ca cũng để cho đệ chết oan sao?

Kim Cửu cười ha hả nói:

- Ngày xưa tình đồng thủ túc? Không sai! Nhưng đó là việc của ngày xưa, chúng ta cũng đã phát thệ sau ngày đó ai sẽ lo phận nấy, việc ngày xưa kể như đã hết rồi!

Không ngờ đến lúc nguy nan lại có kẻ nhìn huynh nhận đệ! Ha ha ha! Nói thực cho người biết, hôm nay người khác nếu chịu thân phục ta thì sống, chỉ có các người không một ai còn sống để đi khỏi nơi này!

Phàm Phi ghé bên tai Vân Tổng Long nói nhỏ:

- Tứ ca! Không cần phải nhiều lời với hắn? Ngày xưa lúc hắn sắp đặt âm mưu hãm hại đại ca tàn độc vô tình như vậy giờ để gì cầu xin được hắn tha mạng cho chúng ta? Chỉ còn cách chế ngự khuyến tử của lão quý để uy hiếp...

Tiếng nói của Phàm Phi nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng vẫn không thoát khỏi đôi tai tinh nhạy của Triển Bạch, tuy không nghe được toàn bộ lời nói của lão, nhưng qua những lời nói chàng nghe tiếng được tiếng mất ấy có thể biết được kẻ chủ mưu ám hại phụ thân chàng chính là Thanh Phù Thần Kim Cửu, đồng thời cũng biết được lão định chế ngự Tường Lân công tử để uy hiếp Kim Cửu hòng thoát nạn.

Bỗng có một bàn tay ấm áp mềm mại nắm lấy cổ tay chàng đồng thời một làn hương của xử nữ tỏa ra ngan ngát bên mũi.

Chàng còn đang ngất ngây chưa kịp có phản ứng thì đối phương đã lôi chàng đi.

Triển Bạch bước theo như người mộng du, quên cả nhận định xem đối phương là bạn hay thù, chỉ cảm thấy hơi ấm từ tay đối phương lan tỏa khắp châu thân, lại thêm mùi hương dịu dặt làm chàng rơi vào cõi mộng.

Không biết đi như vậy trong bao lâu chỉ thấy chàng phải đi qua một thông đạo tối tăm, chật hẹp và quanh co. Cuối cùng thì chàng đã ở bên ngoài Thạch Cơ đại trận, lúc này chàng mới hay người nắm tay dắt chàng đi chính là ái nữ của kẻ thù, Kim Thái Phụng Nhìn lại bên ngoài là một hoa viên bố trí rất tao nhã. kỳ hoa dị thảo, xen kẽ giữa đình đài lầu các đây đó một vài ngọn giả sơn sừng sững uy nghiêm dưới ánh trăng thanh thoát.

Dưới ánh trăng, Kim Thái Phụng trông càng huyền ảo chẳng khác thiên tiên giáng phàm, nàng tươi cười dịu dàng nói:

- May nhờ ta biết có bí đạo này, nếu không chúng ta sẽ vùi thây dưới lòng đất rồi!

Triển Bạch nghe Kim Thái Phụng xưng hai người bằng tiếng "chúng ta" lòng không khỏi cảm thấy một thoáng ngọt ngào, nhưng chàng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Vui thây dưới lòng đất Không lẽ tòa đại sảnh đó không kéo trở lên mặt đất được sao?

Kim Thái Phụng xoay người, tựa lưng vào lan can, trong tư thế này trông nàng càng đẹp lạ, nàng khẽ lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết rõ lắm, chỉ nghe nói Thạch Cơ đại trận một khi đã chìm xuống đất nếu không biết theo bí đạo thoát thân thì dù võ công cao cường đến mấy cũng vĩnh viễn vùi thây dưới lòng đất.

Mặc dù thần trí hơi bị choáng váng trước vẻ kiêu diễm của Giang Nam đệ nhâ' l mỹ nhân nhưng Triển Bạch cũng còn đủ tỉnh táo, nói:

- Nói vậy đại ca ngươi cùng cao thủ Kim phủ cũng chịu chung số phận với những người khác sao?

- Đương nhiên là không, đại ca ta cũng biết bí đạo thông ra ngoài...

- Nhưng sao không thấy đại ca ngươi đi cùng chúng ta...

Triển Bạch vô ý dùng đến hai chữ "chúng ta" chùng phát hiện ra mình lỡ lời, đỏ mặt không nói tiếp được nữa.

Kim Thái Phụng lại mỉm cười, nụ cười của nàng rạng rỡ như hoa xuân, đáp:

- Bí đạo ra khỏi Thạch Cơ đại trận không chỉ có một đường, lại thông ra nhiều hướng khác nhau trong Kim phủ...

Triển Bạch nghe tới đây bất giác nổi giận nói:

- Hừ! Thật không ngờ Kim phủ oai chấn võ lâm lại có thủ đoạn hạ lưu ám toán người như vậy! Triển Bạch này coi như đã được lĩnh giáo rồi cáo từ!

Dứt lời quay lưng bỏ đi.

Kim Thái Phụng không ngờ Triển Bạch lại thay đổi thái độ nhanh như vậy lòng đau như cắt, phóng theo sau lưng chàng kêu lớn:

- Đứng lại!

Triển Bạch nghe gió động sau lưng, ngỡ Kim Thái Phụng then quá. hóa giận ra tay ám kích, lập tức tràn qua một bên kích ngược lại một chưởng chùng nhận ra Kim Thái phụng dang hai tay xông thẳng về phía mình, mới hay không phải đối phương ám kích, nhưng chàng không kịp thu tay về, chỉ nghe "bịch!" một tiếng, chưởng chàng đã kích trúng ngay giữa ngực nàng!

Kinh Thái Phụng hự lên một tiếng nặng nề, ngã ngược về phía sau...